

Žáci 7.A psali o hodině českého jazyka čtvrtletní práci a zadaným slohovým útvarem byla charakteristika. Mohli si vybrat ze čtyř témat, která předem neznali, a na psaní měli dvě vyučovací hodiny. Vy teď můžete na vybraných ukázkách posoudit, jak se jim dílo podařilo. Nutno dodat, že níže vybrané práce neobsahovaly téměř žádné pravopisné chyby.

MÁ OBLÍBENÁ NADPŘÍROZENÁ BYTOST

Moje oblíbená nadpřirozená bytost je duch pilota, který zahynul nešťastnou náhodou. Havaroval s letadlem. Došlo mu palivo a spadl do Severního ledového oceánu. A já se teď přátelím s jeho duchem. Říkám mu Franta.

Má na sobě to, co měl v den havárie: helmu, letecké brýle, rukavice, koženou bundu, silné kalhoty a šátek kolem krku.

Franta mě naučil různé vtipy, hádanky i nějaké kouzelnické triky. Výhodou je, že ho vidím a slyším jenom já. Chodí se mnou do školy a radí mi při testech a zkoušení.

Je velmi vtipný, milý, ale když chce, umí být i přísný. Například jednou jsem udělala takový nepořádek, až se na mě rozkřičel. Není to mým zvykem, ale když jsem viděla, jak zuří, v momentě jsem to uklidila. Od té doby uklízím všechno.

Je s ním i velká zábava. Umí se přeměnit na nějakou celebritu a dělat si z ní srandu. Zná spoustu vtípů a pořád mi dělá různé naschvály. Dává mi dárky, ze kterých něco vyletí a k snídani mi připravuje sendviče, do kterých mi přidá jednu neobvyklou ingredienci – žížaly.

Ale umí být i milý. Dokáže mi pomoci, když je mi nejhůře. Jakmile vidí, že jsem smutná, snaží se mě rozveselit. Většinou se mu to povede. Mám ho ráda.

Právě spolu plujeme po Severním ledovém oceánu a hledáme jeho tělo. Dobrý způsob, jak strávit letní prázdniny.

Z lodního deníku Míši a Franty

Michaela Najdekrová

Má oblíbená nadpřirozená bytost je Smrt. Také se jí říká „Zubatá s kosou“.

Je hubená, vysoká a vypadá jako kostlivec. Místo očí má prázdné důlky. Nosí černou kápi s kapucí a také má u sebe vždy svou vražednou kosu.

I když vypadá na první pohled děsivě, ve skutečnosti je přátelská a hodná. Často se zjevuje jako vědma, která čte z karet nebo skleněné koule a předpovídá lidem smrt.

Když chce, v ruce se jí objeví seznam lidí, kteří mají zemřít. Nikdo z lidí nezemře, dokud k nim Smrt nepřijde a nedotkne se jich svojí smrtící kosou a nevytáhne ze své oběti život. Na svém seznamu, což je vlastně pergamen, má denně kolem pěti set obětí po celém světě.

Každá Smrt slouží přesně tisíc let. Když doslouží, Bůh ji pohřbí a její prokletí dá někomu jinému. Bůh si vybírá vždy jenom hodné lidi a je jedno, jestli je to muž či žena. Když si Bůh někoho vybere, vtáhne ho na nebe a tam mu vysvětlí, co má dělat. Když člověk nesouhlasí s tím, že bude Smrt, vrátí ho Bůh na zem a vymaže mu vzpomínky. Když člověk souhlasí, dá nové Smrti kosu, kápi a přemění ji na kostlivec. Poté ji pošle na zem, aby přinášela smrt starým, nemocným a také lidem, kterým se stane nějaké neštěstí.

Petr Kulich

Strašidlo Duhovka je velice vzácné. Setkává se s ním poměrně málo lidí, protože se objevuje pouze v noci a většina lidí si na setkání s ním ani nepamatuje, protože se objevuje jenom před opilci.

Duhovka pochází z vesmíru. Vznikne tak, že se spojí barvy ze všech planet, kousky hvězd a všech podobných věcí, které svítí. Z toho všeho se utvoří duhový vír uprostřed, ze kterého po dobu pěti dnů vzniká strašidlo Duhovka. Po pěti dnech se vír postupně ustálí a Duhovka padá dolů na Zem.

Její barvy jsou modrá, zelená, žlutá, fialová a oranžová. Je oválného tvaru. Uprostřed horní části těla má jedno obrovské oko, se spoustou dlouhých řas, které je růžové. Její pusa je hodně veliká a pořád roztáhlá do velkého úsměvu, při kterém jsou vidět rovné, bílé zuby. Protože pochází z vesmíru, vydává velkou zář, která je vidět na dálku. Pohybuje se pouze vzduchem. Když letí, vypadá jako malá barevná šmouha, protože létá hodně rychle.

V noci přiletá do měst a vyhledává opilce. Když nějakého najde, což najde vždycky, protože o ně není nouze, začne kolem něho rychle lézat dokola. Asi po třech minutách přestane a rychle odletí zase jinam. V tu chvíli už opilec není opilý, protože barvy a zář Duhovky ho natolik zmatou, že se alkohol v jeho těle úplně vypaří.

Přes den je Duhovka schovaná v květináčích pokojových rostlin. Nejdříve se ale musí zmenšit na velikost mouchy a v takové podobě vletne do otevřeného okna, kde si vybere vhodnou květinu. Na „lov opinců“ vylétá asi ve 23 hodin a vrací se kolem 6 hodiny ránní.

Tereza Kakáčková

MŮJ DOMÁCÍ MAZLIČEK

Můj domácí mazlíček se jmenuje Miky. Je to křížený krátkosrstý jezevčík. Někdy na něj voláme jeho přezdívkou Milouš, na kterou moc dobře slyší, ale jenom, když se mu chce. Mikymu je 18 měsíců a pomalu se z něj stává dospělý pes.

Miky je malý a hbitý pes se svalnatými packami, vytrénovaným hrudníkem a malýma plandavýma ušima. Když začne foukat vítr, uši se mu vztyčí tak, že vypadá jako netopýr. Jeho oči jsou hnědé jako kaštany. Čumák má malý, ale protáhlý.

Když má Miky z něčeho radost, začne ohrnovat horní ret, vyceňovat zuby a pískat. Říkáme, že se umí smát. Srst kolem hlavy je světle hnědá, krk má tmavě hnědý a jeho záda jsou černá jako uhlí, zatímco břicho je světle žluté.

Miky je společenský pes, který nemá rád samotu a umí nám to dát najevo. Jakmile něco provede a my mu za to hubujeme, tváří se, že zde není vůbec přítomný a že se ho to netýká. Občas je paličatý, tvrdohlavý a neposlušný. Děláme všechno pro to, aby se to odnaučil, ale je to jezevčík. Když se mu chce, umí být naopak hodný, přátelský a poslušný. Takový je skoro pokaždé, když si spolu hrajeme nebo zlobíme babičku.

Rád chodí na procházky, jenomže moc neumí chodit na vodítku, pořád strašně táhne a nejradši by celou cestu běžel. Často mlsá konzervy a různé pochoutky pro psy. Každý den si spolu hrajeme na naší zahradě, honíme se, hrajeme si s míčky a útočíme na kočky, protože to jsou naši úhlavní nepřátelé. Kolikrát už se Mikymu nastěhovaly do boudy, takže z něj udělaly bezdomovce. Každý den jim proto Miky dává za vyučenou. Miky je zkrátka malý praštěný pes a možná proto ho mám ze všech zvířat na světě nejraději.

Markéta Králíková